

PRAVÍ BASTARDI

JONATHAN
FRENCH

Hodně svérázná fantasy, která bude
mezi současnými knihami těžko
hledat konkurenci.

PEVNOST

HOST

KAPITOLA

1

Njellos.“
„Nělus.“

„Ne. *Njellos*.“

„...Nělus.“

„Na konci máš *o*. Jako když řekneš ‚otevřít‘. *Njellos*.“

„Nělos.“

„Lepší. Ale neříkej ‚ně‘. Tvrdý ‚*nnn*‘. *N-jellos*.“

„*Nn*... *nnn*... *n-jell-ous*.“

„Zkus to slovo nerozkládat. Ta elka hezky plynule přejdou do *o*. *Njellos*.“

„...“

„Znovu.“

„*Njelos*.“

„Skoro. Musíš... zdvojit ta elka. Je mezi nimi slyšet zvuk. *Njellos*.“

„*Njellos*.“

„Hezky plynule ta elka.“

„*Njellos*.“

„Ale nezapomeň je zdvojit.“

„*Njellos*.“

„Plynule, a pak zdvoj.“

„*Njellos*.“

„To nebylo plynule.“

„*Njellos*.“

„Zapomnělas zdvojit.“

„Do prdele, do zasraný prasečí prdele s takovejma sračkama!“

Nádherná se v návalu vzteku rozpřáhla a prudce mrštila kusem sutiny. Kámen zasáhl kolečko, v němž odpočívali jeho druhové, a vychýlil je z rovnováhy. Náklad se vysypal. Lučina se pokusil instinktivně oběma rukama zachytit madla, aby se kolečko nepřevrátilo. Zachytil levé, ale převracející se vozítko jej pravým madlem udeřilo do zmrzačené druhé paže. Nádherná viděla, jak se její učitel s výrazem bolesti kousl do rtů a s pocitem trapnosti odklopýtal dál od malé spouště, kterou ona svým hněvem způsobila.

Pracovní lomoz ustal a všechny oči sklouzly k místu události. Nady zařvala na čumily, kteří stáli nejbliž.

„Bekire, Gosse! Pojdte mi pomoci!“ Jen ji uslyšeli, oba lončáci vyskočili rychle a poslušně jako mladí lovečtí psi. „A vy ostatní hybaj do práce! A dávejte bacha, sakra!“

Pracovníci na vrcholku hromady obrátili opět pozornost k sutinám pod nohama a začali rozvaliny opatrně otukávat lopatami.

Nady narovнала kolečko. Zatímco se Gosse s Bekirem vši silou snažili vypadlé kameny vyzvednout zpět, poodešla za Lučinou a nadechla se, aby se uklidnila. „Promiň.“

„To je dobrý, šéfko,“ řekl a vyhnul se jejímu pohledu. Pahýl pravice ukryval v dlani levé ruky. Lhal. A ona to věděla. Věděla taky, že když bude naléhat, celé to jen zhorší. Jednou jí říkal, že jediná věc, která bolí víc než přijít o ruku, je zapomenout, že o ni člověk přišel.

Stáli mlčky vedle sebe a pot se z nich jen lil. Bylo šedé ráno, sluneční žár stále za obzorem. Horko nesálalo z oblohy nad hlavou, ale z balvanů opodál. Trosky běsnící Pece stále žhnuly. Obrovská pevnost se sice zhroutila před více než rokem, z jejích rozbořených zdí se však do nebe stále valil černý dým.

V prvních týdnech po dobytí svého bývalého domova se Bastardi snažili získat z jeho pozůstatků použitelné kameny, ale sežehnuté trosky byly stále dost horké na to, aby si o ně spálili ruce. Trvalo měsíce, než vychladla svrchní vrstva. Sbíráni kamene však bylo i nadále nebezpečným počinem. Vesničané a šlichtáci vybraní v daný den na určitý úkol

si hledali opatrně cestu zbořeníštěm, tu a tam odsunuli nějaký ten balvan a pozvolna plnili kolečka přistavená u paty vysoké hromady suti. Náklad se pak vysypával do širokých lanových sítí, které skupiny prasat tahaly plné zpět do Veselic.

Nady sledovala pracovní čety a cítila, jak jí po ramenou a mezi lopatkami stéká pot, kůže ji svědila pod lněnou košilí, která se jí lepila na tělo pod vahou copů. Se zaklením je svinula do pevnějšího drdolu a ten upevnila výš na hlavě. Od chvíle, kdy se stala vůdkyní, ji už stokrát napadlo, že na tu spoustu vezme nůžky. Ale neudělala to, nebyla si jistá proč, vlastně si nebyla jistá už ani tím, proč si je nechala narůst. Snad proto, že jí připomínaly všechny ty dny, že byly živou připomínkou celé té doby, kdy byla vůdkyní kopyta. Snad se jí jednoduše líbil pocit, že jí samé je díky vlasům jakoby víc, a nechtěla se z vlastní vůle umenšovat.

Buď jak buď, v tomto horku to byla marnivost, která ji zatraceně štvala.

„Neměli bysme pokračovat?“ zeptala se Lučiny.

„Myslím, že pro dnešek jsme pohár tvé trpělivosti naplnili až po okraj, šéfko.“

Lučina měl ve skutečnosti na mysli, že naplnil svůj pohár trpělivosti, ale Nady se rozhodla, že ho nebude chytat za slovo. Stačilo bohatě, že ho donutila udělovat jí lekce. V tichu, které se následně rozhostilo, nakonec Lučina zvedl oči a usmál se na znamení, že jí odpouští.

„Elfština je zrádná. Ale to zvládneš.“

Nady přikývla a dala si pozor, aby neuhnula pohledem příliš rychle, nebyla však schopna dívat se Lučinovi do očí příliš dlouho.

Sakra.

On byl taky pořád ještě příliš otřesený, než aby mohl velet odklizení sutin. Ticho bylo horší než vedro a ukazovalo prstem na klíčící nepohodu.

Naštěstí se Lučina pohnul první a prohrábl si rukou peřím zdobený pramen vlasů, který si nechal narůst uprostřed jinak vyholené hlavy. Tato elfská zvláštnost byla kdysi terčem posměšků a vtípků ostatních Bastardů, on ale jejich dobírání přestál a nosil účes Hrotů s toutéž lehkostí, s jakou hovořil jejich řečí. Nady věděla, jaké má štěstí, že je Lučina

členem jejího kopyta. Zůstával pro svou vůdkyni stejně cenný, jako býval pro jejího předchůdce.

Jistě, Jílmistr se nemusel nikdy obávat, že se ho jeho muži pokusí vášnivě líbat, hajzl jeden prašivej.

„No,“ povzdychla si Nady, „bude lepší, když se dám zase do práce.“

Lučina přitakal.

Nady se pomalým krokem vrátila k hromadě strusky a po cestě sebrala ze země lopatu.

„Šéfkó?“

Zastavila se a otočila.

„Lepšíš se.“

Otráveně se zasmála. „Proč jako? Protože umím hrotsky skoro říct ,děkuju‘?“

Lučina se zatvářil váhavě. „*Njellos* znamená ,zabít‘. A to ještě jenom když se mluví o mužském jedinci.“

Nady si přejela zaprášenou rukou přes ústa, aby potlačila nutkání vykřiknout. „V čem přesně se zlepšuju?“

„Teď zrovna se ti podařilo nezničit kolečko.“

Úsměv, který se mu rozhostil na tváři, byl nakažlivý.

„Fakt úžasný,“ řekla mu Nady, a zatímco se blížila k hromadě trosek, v duchu se sama sobě smála.

Dlouho se rozmýšlela, jak se nejlépe dostat nahoru. Všichni, kdo na sutinách Pece pracovali, už se naučili našlapovat po svahu, jako kdyby to bylo svíjející se klubko hadů. Vzhledem k tomu, že tu a tam mezi balvany zasyčela pára, bylo snadné na to pamatovat. Nady se nelíbila ani jedna stezka vedoucí přímo na vrchol, a tak šla po obvodu hromady, než konečně objevila pevně vyhlízející řadu velkých balvanů spočívajících v rozvalinách. Vyšplhala na první a pak přeskákala z jednoho na druhý, až se dostala zhruba na vrchol do míst, kde kdysi stávala vnější hradba. Po její levé straně, co by kamenem dohodil, stáli v řadě na svahu obyvatelé Veselic a podávali si z ruky do ruky kusy rozmetané pevnosti. Lidem dala Nady tento nenáročný, vcelku bezpečný úkol a křížence pověřila prohledáváním trosek a dolováním slibných úlomků, které pak předávali lidem v řadě.

Opodál ve zbořeništi zahlédla Abrila, jak se páčidlem snaží pohnout obrovským plochým kamenem. Nebylo to daleko, ale Nady trvalo celou věčnost, než se k němu obezřetným našlapováním po špičkách dostala.

„Tohle bys neměl dělat sám, čekateli.“

Touro nebo Petro, nebo kterýkoli jiný starší lončák čekající na hlasování o přijetí do bratrstva, by dál chrabře zápasil s dlouhou železnou tyčí a odmítal by vypadat před svou vůdkyní jako slaboch nebo nemehlo. Ne tak Abril.

„Já vím,“ řekl, vydechl úlevně a okamžitě se přestal jakkoli dál namáhat. „Dělal jsem s Chytroněm. Už jsme to skoro měli zvednutý, jenže on uklouzl a...“ Otočil se, sedl si na kámen a z lesknoucího se vodopádu vlasů, který mu spadl přes zmoženou tvář, stékaly kapky potu. S velkou úctou pohladil kámen vedle své nohy. „Myslím, že sem za ním můžeme vždycky zajít na návštěvu.“

Nady si založila paže. „Chytrůň shání někoho, kdo by vám s tím píchnul, že jo?“

Abril dál něžně přejížděl dlaní po desce. „Jojo. Dal mi čas, abych se po tom pokladu poohlídnul sám.“

„Žádný poklad není, Abrile.“

Vrhl na ni pohled plný naděje. „Zakutálelo se mi tam jabko?“

Nady si odfrkla. Tak tohle byla povídačka za všechny prachy. Položila lopatu, pokynula mu, ať se postaví a podá jí svoje páčidlo. Jakkoli se Abril choval jako šašek, nebyl žádné tintítko, měl vnitřní sílu a úctyhodné svalstvo poloorka na prahu dospělosti. Společnými silami desku nadzvedli, posunuli ji stranou a odkryli hromadu rozpukaného kamene. Kusy nebyly moc velké, dalo se s nimi hnout. Nady si přidřepla, roztáhla prsty a pozvolna dlaň přibližovala k právě odkrytým sutinám.

„Žádný žár,“ řekla s potěšením.

„Ani jabko,“ ozvalo se za ní zklamaně.

Nady vstala a poplácala Abrila po rameni. „Dobrá práce, lončáku. Pojď, začnem nosit.“

„Dobrá, šéfko.“

Abril šel odložit páčidlo stranou, když vtom mu pod patou ujel kámen. Vrazil kovovou tyč pod něj, aby nespadl na zadek. Čistě reflex.

V místě, kam tyč zajela, to ječivě zasyčelo, jak se odtud vydral proud vzduchu.

To už byla Nady v pohybu. Jedním skokem povalila křížence na zem. Oba při nárazu do sebe zachroptěli, a pak ještě jednou při dopadu na kameny trčící ze sutin. S Abrilem v náručí se Nady odvalila stranou a k obloze vyšlehl ohnivý gejzír černě. Unikli z dosahu plamenů, pustili se jeden druhého a přiklekli. Pekelná výheň přinutila Nady zavřít oči a zadržet dech. Ve sloupci, který čítal třikrát její výšku, unikal na svobodu al-unanský oheň. Paprscitý, smaragdově zelený plamen byl jako z vody, rozstříkoval se po kamenech a nepřestával hořet ani poté, co se sloupec zbortil.

Nady slyšela, jak ji Abril přiškrceným hlasem nabádá k ústupu, ale nevěnovala tomu pozornost. Oheň ji měl ve své moci, tato čarovná látka, jež stála za zkázou Pece a šíleného křížence, co si usmyslel pevnost vybudovat. Vkleče se jí do kolen zařezávalo ostré kamení a Nady si uvědomila, že se nachází na Jílmistrově hrobě a že ten ohnivý mor je jeho náhrobním kamenem.

Smaž se v pekle, ty starej odpornej hajzle.

„Šéfko! Musíme zdrhnout!“

Nady si vynadala, že se tím ohněm nechala omámit, a začala se plížit pryč. Nutila se nikam nespěchat, to by bylo bláznovství. Všude kolem se skrývaly kapsy plné té děsivé hmoty a čekaly na uvolněný kámen nebo nepozorného pracovníka, aby vyšlehly na povrch a spálily vše, co jim bude stát v cestě. Jakmile vzplál jeden oheň, oživily i ostatní. Dupot prchajících nohou je nejspíš ještě víc rozběsní, což si v tu chvíli uvědomoval jen málokdo.

Nady s Abrilem pádili do bezpečí, když vtom se ozvalo varovné troubení. Všichni dělníci teď budou koukat ze sutin zmizet. Nady mohla jen doufat, že se rozpomenou a nepoběží jak o závod. Sama cítila, jak v ní narůstá nutkání rozběhnout se, protože věděla, že celé zbořeníště se může každým okamžikem vznítit. Konečně se dostali k úpatí pobořené hradby a pustili se dolů po náspu. Sotva došlápli na prašnou zem, dali se Nady s Abrilem do prudkého běhu, aby se připojili k hloučku stísněných tváří, který se vytvořil co by šipkou dostřelil od zříceniny.

„Je někdo zraněnej?“ zeptala se a proplétala se rychle skrze skupinku asi dvanácti lončáků a vesničanů. Odpovídali jí vrtěním hlavy, občas někdo zamumlal, že je v pořádku. Všichni byli bledí a vyčerpaní napětím z toho pomalého úprku, ale popáleniny neměl nikdo.

Lučina příklusal na mazlovi a při pohledu na Nady se mu viditelně ulevilo.

„Nějaký ztráty?“ zeptala se.

Zavrtěl hlavou. „Objel jsem to celé dokola. Všichni se dostali dolů. Ani žádné další výbuchy, pokud vím teda.“

Samé dobré zprávy, jenže dnešním pracím, a taky pracím na týdný dopředu, je konec. Kapsu museli nechat samovolně vyhořet. I kdyby to šlo rychle, bylo by od Nady šílené nahnat svoje lidi zpátky k této dřímající bestii příliš brzy. Potřebovali čas, a taky aby o nikoho nepřišli. Zprávy o vznícení se dostanou do Veselic, kde bude čekat muž, který přišel kvůli ohni o nohu, kde se svými třemi dětmi stále žije vdova po koželuhovi, které ani nezůstalo tělo k pohřbení.

„Tady jsme skončili,“ ohlásila Nady. „Lučino, řekni to ostatním. Berem, co máme.“

Lučina otočil Hopsaně hlavu a popohnal svini do klusu, aby rozkaz předal ostatním.

Míle zpět do Veselic byla dlouhá. Vyrazili k sutinám před východem slunce a dopoledne nyní bylo teprve v půli. Ze tří prasečích spřežení určených na tahání kamene se s plnou sítí vracelo jen jedno. Nady se rozhodla, že nepojede na mazlovi, šla pěšky jako většina pracovní čty. Šlichtáci si potřebovali chvíli posedět v sedle.

Vesnice byla v dohledu.

Nady udivilo, jak cize vypadají Veselice obehnané palisádami. Tady vyrostla. Všechny její vzpomínky na dětství rámuje krásné výhledy na olivové háje a vinice zkrášlující křovinatý kraj na okraji vesnice. Ty samé vinice byly nyní seschlé, háje spasené kobylkami a odříznuté od osady hradbami, které uplácali ze dřeva a sutin posbíraných na zboženišti.

Lončáci stojící na hlídce je viděli přicházet. Brána, na niž byl žalostný pohled, se otevřela. Když se Nady ocitla za palisádami, protáhla si ztuhlou šíjí, až to zakřupalo. Do pekel, už je unavená, a to den sotva začal.

Po hlavní cestě k nim běžel vychrtlý lončák s krumpáčem přes ramena, jako kdyby ho někdo zapřáhl do pluhu. Jakmile ji mladík spatřil, přidal do kroku.

„Trochu pozdě na kopání, Bajko?“ zavolala Nady.

„To ne, šéfko,“ zněla odpověď. Nezdálo se, že by měl malý lončák v úmyslu zpomalit. „Tchořovi se zlomila motyka. Poslal mě pro jinou.“

„Tak jen do toho,“ povzbudila ho Nady.

Mladý poloorok poslušně vyrazil z brány.

Nady se obrátila k pracovní četě. „Lončáci, běžte k příkopu a podejte tam hlášení Tchořovi. Abrile! Nezapomeň, že máš hlídku.“

Všichni starší čekatelé, s výjimkou Abrila, se otočili a odešli s Malým bajkou. Muži z Veselic pokračovali dál do města. Nady je nechala jít a poslala Lučinu, ať dohlédne, aby nasbíraný kámen doručili kameníkovi.

„Příprav mazly!“ přikázala Abrilovi.

Kříženec vycenil zuby, rozběhl se ke stájím a ona se vydala k sirotčinci.

Uvnitř bylo ticho, ale ne ono jedinečné, křehké ticho spících dětí. Tohle ticho vytvořila nouze, malí caparti, kteří už příliš dlouho neměli pořádně co jíst. Hrstka mladších nalezců byla vzhůru, mátožně si spolu hráli pod jedním stolem. Ať už si hráli na cokoli, zdálo se, že to dělají čistě ze zvyku, což vypadalo znepokojivě. Žádný smích, žádný slastný výskot nebo nespokojený křik. Byla to ponurá pětice dětí, nebylo jim více než čtyři roky a prostě tu jen tak ubíjeli čas. V postelích kolem dál pospávali jejich starší druhové a spánkem si drželi od těla bolesti způsobené hladověním. Za Nadyiných dnů by tu nebyl takový klid. Poloorčí děti byly vyhlášení nezbedové a uličníci.

Když Nady vstoupila, Metla zvedla zrak od šití, odložila je stranou a šla jí naproti ke dveřím.

„Pupavka spí,“ zašeptala. „Byla vzhůru s jedním děťátkem celou noc.“

Nady pokývala hlavou a ženu si prohlédla. Metla byla živoucím příkladem toho, proč kříženci mluvili o lidech jako o třasořitkách. Dokonce i v dobách, kdy ještě byla v rozpuku mládí, za Šedých bastardů, to vždycky byla dívka útlá jako proutek. Všechno na ní, vlasy, ruce, nohy, její nos, všechno bylo protáhlé a štíhlé.

„A co ty?“ zeptala se Nady. „Pořád marodíš?“

„Ne,“ odpověděla žena. „Horečka přešla těsně před rozedněním. Jsem zdravá.“

Vůbec to tak ale nevypadalo. Z tmavých šmouh, které měla Metla pod očima, čišela únava.

„Tak já se zastavím, až bude Pupavka vzhůru.“

Když Nady odcházela, sirotci pod stolem na ni nepokrytě zírali s výrazem lhostejnosti, která trhala srdce.

Vydala se pěšky k severnímu okraji městečka. Většina budov, které mījela, byla prázdná. Objevily se dohady o tom, že každý bratr vázaný přísahou by měl mít nárok na svůj dům, když jich tu je tolik neobsazených. Nady zadusala tento nápad, ještě než stačil zapustit kořeny, a přikázala Bastardům, aby se ubytovali ve společných prostorách u vinaře. Neměla zapotřebí, aby se členové jejího kopyta roztahovali všude po městě, hráli si na rodinku se svými drahými polovičkami a ztráceli disciplínu.

Nady se blížila k místu, kde se dřív rozkládalo předměstí Veselic. Tady se palisádová hradba vyklenula do prostoru, aby obemkla rozlehlý kus rovinaté, otevřené krajiny. Tato parcela ztenčila jejich zásoby dřeva na úplné minimum, ale byla důležitá pro ochranu jejich mazlů. Vánek sem přinášel zvuky a pach dvou desítek barbarů. Vycvičená prasata Bastardů se poštuchovala o místo u koryta ve chlívě, do kterého jim přes hlasitě chrochtající rypáky dvojice šlichtáků lila kbelíky žrádla. Tyhle šťastné svině nevěděly nic o přídělích jídla a sežraly toho za jeden den víc než jejich chovatelé za tři. Byla by ovšem velká chyba nechat je zeslábnout hladem. O selata i dosud nezkrocená prasata bylo postaráno téměř stejně dobře, i když spala venku v ohradě. V přilehlém výběhu seděl Blbý troky obkročmo na mladé silné svini a usilovně se snažil navyknout jí na ruce, kterými jí budou Bastardi držet za kly a ovládat jí. Ve výcviku barbarů to byl ten nejtěžší úkol. Mazlům se vůbec nelíbilo, že jim někdo sahá na prohnuté horní klektáky, zvlášť když byli v pohybu.

Nady se opřela o ohradu a sledovala, jak Blbý troky se zvířetem provádí řadu obrátek a přitom pozvolna zesiluje stisk na tahačích, dokud svině nepobíhala tryskem v těsné blízkosti plotu. Bývalý svobodný jezdec

měl krocení v krvi, nikdy neztrácel trpělivost a vždy přesně věděl, co ještě si může k praseti dovolit. Na začátku se Bastardi ve výcviku barbarů střídali, stejně jako to dělali v případě cvičení lončáků, bylo však jasné, že Blbýmu trokovi se co do výsledků nikdo nevyrovná, a proto ho Nady pověřila, aby si výcvik nových mazlů vzal na starost jen on.

Když viděl, že na něho čeká vůdkyně, Blbý troky zpomalil a seskočil z mazla s přirozenou lehkostí, kterou by u urostlého křížence člověk nečekal. Svině, na chvíli volná, odklusala ke vzdálenějšímu konci výběhu.

„Ta je z Kelnatý kavalkády?“ zeptala se Nady a vystrčila bradu k mazlovi.

Blbý troky přistoupil k ohradě a přikývl.

„Už je skoro připravená,“ dodala Nady s nemalým uspokojením v hlase.

Blbý troky ukázal dva mozolnaté prsty.

Nady na srozuměnou zamručela. „Dva týdny. Za deset dnů by to nešlo.“ Pak dodala tišeji. „Vím, že ty a Lučina byste nejraději viděli Abirilovo jméno na seznamu kandidátů na bratrství. Byla by škoda nemít vlastní prase, na kterém by mohl jezdit.“

Blbý troky svažtil výrazné čelo a přemítavě zvedl obočí. Chvilku přemýšlel a pak přikývl.

„Dobrá. Co mladý prasata od Tesáků, rostou do krásy? Ráda bych měla víc lončáků na hlídky.“

Blbý troky nabral vzduch do již tak mohutného hrudníku a pak zhluboka vzdychl. Pohledem sklouzl směrem k menší ohradě, ve které kvičela trojice štětinatých poděsů, oddělených od zbývajících necvičených mazlů. Pak se podíval zpět, zkřivil ústa, zvedl ruku dlaní dolů a potřásl jí.

Nady také odevzdaně povzdychla. „To jsem si mohla myslet. Tak pokračuj. Ale nezabij se přitom. Možná to s jedním zkusím, až se vrátím.“

Na to se Blbý troky zamračil a zatřásl hlavou.

„Mě si nemusíš chovat jako v bavlnce, Troku. Zapomněls, že umím jezdit?“

Jako na zavalanou vyšel ze stáje Abril a spolu se svým prasetem přiváděl Nadyina vlastního osedlaného mazla.

Pokývnutím hlavy lončáka pochválila za správné načasování a vyšvihla se do sedla. Tenhle barbar byl jedním z prvních, které Bastardům

darovali Tesáci našich otců, a zvíře bylo stále stejně divoké jako jeho bývalí páni. Praseti se venku pranic nelíbilo, vzpíralo se, supělo a vyhazovalo zadníma s takovou silou, že Abril musel o krok o dva ustoupit. Tohle byla stará známá hra, kterou Nady vždycky vyhrála. Uchopila rozezlené prase za oba tahače a pevně ho sevřela stehny, až se zvíře poddalo. Ještě jednou nasupeně zachrochtalo a uklidnilo se. Nady si zakládala na tom, že svým mazlům nikdy nedávala jméno, Bastardi si ale usmysleli, že tomuto budou říkat Košťelůn: „Ten jedinej, díky kterému nebude mít vůdkyně na frndě ani smítko.“ Mysleli si, jak jsou chytří. Taky si mysleli, že ona nic neví.

Žila v kopytu příliš dlouho na to, aby to nevěděla, a příliš dlouho na to, aby jí to jméno nepřišlo jako zatraceně dobrý vtíp. Blbí, ale chytří, ti její Bastardi.

Abril už nyní také seděl v sedle a čekal, až Nady vyrazí vpřed.

„Co tu tak okouníš, lončáku?“ zeptala se Nady. „Do soumraku budeš hlídkovat v celým jižním výběžku. To je pořádněj kus, než ho jeden sám objede. Raději už jeď.“

Abrilovi se rozjasnila tvář nadšením. „Sám?“

„Zkus nezemřít.“

„Ano! Šéfko!“

Abril nadšeně popohнал své prase a zanechal Nady v oblaku prachu, který téměř svědčil o nedostatku úcty.

Kývla na Troka, koplá mazla rázně do slabin a zamířila za mladíkem.

Šlichtáci hlídkující u brány jí otevřeli vrata. Zdálo se jí, že ta tenká prkna by prorazila i koza. Budou muset Veselice víc opevnit. Jakkoliv nebezpečná, Pec byla zdrojem zásob, které si Bastardi nemohli dovolit opomíjet.

Hadí kůže se právě vracel z hlídky a jen se kroutil v sedle, jak se otáčel za Abrilem, který kolem něho prosvištěl se zavýsknutím plným nelíčeného nadšení. Nady ho následovala umírněnějším klusem a ve stínu brány zatáhla před Hadem za tahač.

„Abril si jede sólíčko, šéfko?“ řekl potěšeně.

„Máš pro mě zprávu, kříženče?“ zmrazila mu úsměv Nady.

„Odsud až po Lucíu ani noha. Ani siláci, ani žádný jiný šmejdi.“

„Nějaká lovná konečně?“

Hadí kůže se ledabyly poškrábal pod krátkou pelerínou, která mu zakrývala levou ruku. Slunce dráždilo naběhlé jizvy — táhly se mu po celé končetině jako připomínka spálenin, které jako šlichták utrpěl během prací v troubách Pece. „Ani stopa. Je mně líto, šéfko.“

Hlas měl rozrušený, stejně jako Nady myšlenky.

„Snad budu mít trochu štěstí,“ řekla mu. „Nachystej sudy, až budeš uvnitř. Chci, aby lončáci cvičili střelbu.“

Had přikývl. „Rozkaz.“

Jako nejnovější Bastard, který přísahal teprve před půl rokem, nebyl tou nejlepší volbou pro výcvik čekatelů, ale nebylo moc z čeho vybírat.

„A řekni Lučinovi, že do mého návratu přebírá velení.“

„Šéfko.“

Rozjeli se na opačné strany a Nady vyrazila na objížďku Veselic, aby se podívala, zda palisády nejeví známky narušení. Do pekel, ve srovnání s bývalým mohutným opevněním Pece vypadaly jako z chrastí. Účelně zpracovat rozmetaný kámen z hradeb šlo pomalu. Kamenického nářadí a mužů, kteří by je uměli použít, byl nedostatek. Po pádu Jílmistra a jeho pevnosti se většina zručných řemeslníků rozhodla nevracet. V nechvalně proslulých Ul-wundulách byla o dřevo vždy nouze. Naštěstí Nady nepotřebovala dřevo pro oheň v troubách Pece, a tak se jí během prvních měsíců velení podařilo zajistit dostatečné množství na stavbu palisád. Kopyto mezitím přestálo dobu, kdy mělo jen chabou obranu a muselo sdílet prostor s lidmi, kteří dřív žili pod jejich ochranou. Kdysi Veselice vděčily za svoji existenci Bastardům, svému lidu schopnému přežít v této nemilosrdné zemi díky blízké Peci a jejím jezdcům. Teď z Pece zbývala jen hromada sutin a Bastardi zůstali takřka bez domova.

Jenže Nady by nikdy nedopustila, aby se tihle bezdomovci jen tak poflakovali.

Práce na příkopu před hradbami byly téměř dokončeny. Střídající se směny lončáků kopaly hlínu a dolovaly kameny už celé měsíce. Tchoř souhlasil, že na ně dohlédne. Když Nady projížděla okolo, bratr s ostře řezanými rysy ve tváři jí pokynul rukou na pozdrav. Stál nad příkopem, celý černý od té dřiny.

„Zpátky do práce, vy bando líná!“ zařval Tchoř na tucet lončáků pod sebou. „Šéfka se dívá! Chcete jednou zakroutit krkem orkovi, co vám znásilnil matku? No tak hezky ukažte, co ve vás je!“

„Jen jim dej co proto, Tchoři!“ přidala se Nady. „Chci vidět, kdo z nich bude mít ještě sílu natáhnout brum při výcviku. Vsadím se, že ani jeden!“

Tchoř se ušklíbl. „Můj příděl vína mi říká, že se mýlíš, šéfko.“

„Uvidíme,“ řekla Nady a jela dál. „Těším se, až se dneska večer napiju!“

Když odjížděla, slyšela za sebou Tchořova obvyklá povzbudivá slova.

„Hej, s tím vínem mám svý plány! Jestli o ně přijdu, protože banda nekňubů není schopná vykopat díru do země, tak pak vám ze zejtřka udělám peklo na zemi! A tím myslím, že vám natrhnu prdel svým nepomazaným č—“

Zbytek pohltil řinkot lopat zakusujících se do země.

Nady dokončila obhlídku hradeb a zapamatovala si místa, která bude muset Lučina posoudit, a vyrazila směrem na východ.

Jakmile se před ní rozprostřela pustina Ul-wundul a hranice vesnice zmizely za obzorem, Nady se dýchalo volněji. Někdy měla dny, kdy bylo těžké nekřičet úlevou.

Pravých bastardů bylo příliš málo, než aby si mohli dovolit některého z jezdců osvobodit z hlídkování, ale i kdyby jich bylo sto a dobře rostlých, stejně by Nady jela. Jinak by se zbláznila. Vůdkyně nevůdkyně, vyjížďky po území kopyta byly jediný úkol, který se neměnil. Tady pod širým nebem se činnosti, za které zodpovídala, daly spočítat na prstech jedné ruky, a ještě by zbylo, a případná chyba by stála život jen ji a jejího mazla. Věděla, jak rozeznat stopy po orcích, uměla odlišit stopy po kopytech kentaurů od koňů kavaléristů, uměla poznat vetřelce na obzoru, věděla, jak se uchovat ve střehu před kterýmkoli z tisícovky nebezpečí, která jim Ul-wunduly s takovým potěšením chystaly. Nevěděla ale, jak uchová svoje kopyto v bezpečí, jak je nakrmí. Nevěděla, kdy se zase vrátí Kelnatá kavalkáda s dalšími vozy plnými zásob pro hladovějící, nevěděla, jak získá dostatek materiálu na stavbu opravdové pevnosti. Starat se o Veselice bylo jako pokoušet se udržet v dlani roztuklé vejce.

Nady mohla být šikovná, jak chtěla, a přesto měla pocit, že jí všechno protéká mezi prsty.

Na hřídce si dovolila všechny ostatní starosti pustit z hlavy a jen poslouchat dusot podkov svého mazla Košťelůna, který ji odnášel daleko od Veselic. Tady byly její vůdcovské starosti více než zbytečné, ba přímo na škodu. Tady potřebovala být pouze jezdčyní se dvěma prostými úkoly.

Žít v sedle. Zemřít na —

Útrobami jí projela palčivá bolest. Zachroptěla a zaskřípala zuby, zavravorala pod náhlým mučivým návalem a šklubla sebou v sedle ve snaze uniknout ostré vystřelující bolesti, která se jí zařezávala do vnitřností. Téměř se na barbarovi udržela, ale hlava se jí zatočila závratí. Padla tváří do hlíny, tvrdý náraz přehlušený ohnivými šlehami, které jí trhaly svaly. Chroptivé, vlhké sténání se jí dralo skrze zuby, Nady se schoulila do klubka, zem se s ní točila. Ale řezavá bolest sestupovala páteří, usadila se v bedrech a začala se zahryzávat. Nady ztuhla, zkroucená v křeči. Potřebovala křičet, hlasem se bolesti postavit, ale místo výkřiku jí plíce naplnila jakási vlhká tíže. Dávila se, prudce a bolestivě nabírala dech z hrudi plné kamenů, dusila se, dokud na jazyku neucítila jakousi teplou hmotu. Měla odpornou chuť.

A hýbala se.

Nady se vytáhla na kolena a svíjející se chuchvalec vyplivla.

Potemnělým zrakem viděla, jak to leží v prachu, kroutí se to a hází to sebou uprostřed hromádky třpytivých krvavých perel. Vyzvrácený kalňák byl velký jako její palec, černý jako uhel a jeho olejnatý povrch se blyštil na prudkém slunci.

Nady nabrala vzduch do podrásaných plic a zoufale zachroptěla.

„Ne, už zase...“